

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB20 : 1850

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB20 : 1850", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Anne Mette Hansen; Johnny Kondrup, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2006 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb20-txt-shoot-n22.pdf> (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 23

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. [Læs CC0-erklæringen](#)

NB20:22

#

Dag-Pressen.

Det der har frembragt dette rædsomme Onde er blandt andet Følgende.

Det, der regjerer Verden er ikke just Guds frygt, men Msk-Frygt. Derfra denne Angest for at være en Enkelt, og denne Tilbøjelighed til at skjule sig under eet ell. andet Abstraktum: deraf Anonymitet, deraf det at kalde sig Redaktionen o: s: v: o: s: v:

Fra den anden Side. Det Misundelsen absolut retter sig mod er mod den Enkelte; Misundelsen vil ikke taale, at en Enkelt skulde betyde Noget end sige være fremragende. Derfor opelsker Misundelsen lutter Abstrakta: Redaktionen, Anonymitet o: s: v: Det er Misundelsens Interesse at opretholde dette: at selv den eminenteste Enkelte er en Ubetydelighed lige over for et Abstraktum selv om dette notorisk fremkommer derved at en enkelt Mand kalder sig »Redaktionen«. Misundelsen kan ikke taale at see det Fortrinlige, derfor protegerer den Abstrakta, da disse ere usynlige.

Endeligen forholder et Abstraktum sig til det Phantastiske i Msk; og det Phantastiske er en uhyre Magt. Selv den meest udmærkede Enkelte, han er dog kun en Virkelighed - men »Redaktionen«: ja, Ingen, Ingen veed, hvilken uhyre Capacitet der skjuler sig bag derved.

Summa summarum: Mskslægten ophørte at frygte Gud. Saa kom Straffen, at Slægten er bleven angest for sig selv, opelsker det Phantastiske, for hvilket den saa selv skjælver.

* *

Discussion om Presse-Loven i Frankrig interesserer mig; endelig er man da bragt til den Yderlighed, at man taler ud.

Det er uforligneligt at høre Journalernes Hyl, at uden Anonymitet er Dag-Pressen en Umulighed. Sandeligen

en ypperlig Indrømmelse af hvilke Pialte de ere; og fra en anden Side naar saaledes Alt dreier sig om Anonymitet, saa er det desto vigtigere, at denne om muligt gjøres umulig.

Men endnu forsvarer Pressen sig med: det er upraktisk, det lader sig ikke gennemføre – og Journalisterne juble. Tænk Dig, at Tyveverdenen havde opdaget en Maade at stjæle paa, som gjorde det til en Umulighed at opdage Gjerningsmanden: hvilken Glæde blandt Tyvene! Og hvilken Glæde blandt Journalisterne, at det formeentlig er en Umulighed. Om det er Sandhed at Anonymitet er et af de største moralske Onder: det bryder Journalisten sig slet ikke om; han siger blot: Gud skee Lov, det er umuligt at udrydde Anonymitet. O, af alle Mskslægtens Fordærvere afskyeligste, I Journalister! O, af alle Tyranner modbydeligste I Journalister, I som tyrannisere ved feig Msk-Frygt.

Imidlertid turde dog Journalisterne tage fejl, det vil nok lade sig gjøre. Sagen er, endnu tør man ikke ret rykke ud med Sproget; Mange leve endnu i den bestialske Lyksalighed: at Dag-Pressen er det største og uskatteerligste Gode; Andre forstaae vel, at dette ikke er saa, men skjælte for Journalernes Magt. Endnu for ganske kort siden, var det saa, at Den som vovede at betvivle, at Dag-Pressen var et uvurderligt Gode, Mskslægtens Stolthed, han ansaaes som en Dosmer, der ikke kunde hæve sig til slige ophøiede Tanker.

Forsaavidt kan man af det hidtil Forsøgte Intet slutte med Hensyn [til] om det skulde være umulig ved Lov at forhindre Anonymitet. Lad os tænke en Stat (det er nu vel en Selvmodsigtelse, men vi kan jo tænke det) hvor Tyverie ansaaes for Mskslægtens største Opdagelse, et uvurdeerligt Gode o: s: v: – ja en Tyvs-Lovgivning paa de Betingelser var jo en Umulighed. Men da man i Staterne har Ro og Lov til at ansee Tyverie for en Forbrydelse, og det ansees for en Velgjerning at udtænke skarpere og skarpere Bestemmelser: saa har man dog ret gode Tyvs-Lovgivninger.

Saaledes med Anonymitet. Lad Glandsen blive taget fra den, lad det blive Opinionen, at Anonymitet er en Nederdrægtighed, saa er der ikke blot alene derved vundet uendelig Meget, men det vil ogsaa komme med Lov-bestemmelser derimod. Eet er at skulle skrive Love paa det Vilkaar, at det at skrive dem er et Martyrium, et Andet er, i Fred og Ro at turde anvende sin Skarpsindighed paa at udarbejde dem og at lønnes med Tak derfor som for en Velgjerning.